

St a n o v i s k o

n á v r h

občanskoprávního kolegia a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne ... k výkladu ustanovení § 1 nařízení vlády č. 163/2005 Sb., kterým se ...

Rozhodnutí, jímž soud vyhoví návrhu na zahájení řízení (žalobě) a rozhodne, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci peněžní částku s úroky z prodlení od určitého data do zaplacení ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění účinném od 28. 4. 2005, je materiálně vykonatelné.

Úroky z prodlení – spolu s úroky, poplatky z prodlení a náklady spojenými s jejím uplatněním – zahrnuje ustanovení § 121 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), mezi příslušenství pohledávky. Uvedené ustanovení se uplatní i v obchodních závazkových vztazích, jelikož zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), nemá samostatné ustanovení definující příslušenství pohledávky.

Dlužník je v prodlení, jestliže řádně a včas nesplní peněžitý dluh. Uplynutím doby splatnosti vzniká věřiteli právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li povinen platit poplatek z prodlení (§ 517 odst. 1, věta první, odst. 2 občanského zákoníku). V obchodně právních vztazích platí, že dlužník, který se ocitl v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části, je povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené předpisy práva občanského, jestliže sazba úroků z prodlení nebyla smluvna (§ 365, § 369 odst. 1, § 369a obchodního zákoníku). Přestože ustanovení § 517 odst. 2, in fine, občanského zákoníku odkazuje – co se výše úroků z prodlení týče – na prováděcí předpis a výše označená ustanovení obchodního zákoníku užívají legislativní zkratku „úroky z prodlení určené předpisy práva občanského,“ je základem (pramenem) výše úroků z prodlení zákon (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 33 Odo 1117/2003, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 3, roč. 2006, pod poř. č. 26).

Od účinnosti občanského zákoníku plnila funkci prováděcího předpisu, jenž stanovil výši úroků z prodlení, vyhláška č. 45/1964 Sb., již nahradilo (s účinností od 15. 7. 1994) nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku. Dne 28. 4. 2005 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 163/2005 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku (dále jen „nařízení vlády“).

Úprava účinná do 27. 4. 2005 určovala ve vztazích občanskoprávních (od 1. 1. 2001 i ve vztazích obchodních) výši úroků z prodlení dvojnásobkem diskontní sazby stanovené Českou národní bankou a platné k prvnímu dni prodlení s plněním peněžitého dluhu (§ 1). Po celou dobu trvání prodlení dlužníka s plněním závazku tudíž platila neměnná výše úroků z prodlení, pro jejíž sazbu byl určující den, kdy se dlužník dostal do prodlení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2000, sp. zn. 25 Cdo 213/2000, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 9, roč. 2000, pod poř. č. 94). Formulace žalobních návrhů o splnění povinnosti zaplatit peněžitou částku (§ 80 písm. b/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“) nepředstavovala, pokud jde o uplatnění úroků z prodlení, z pohledu jejich určitosti a úplnosti zásadní potíže a soudy taková žalobní žádání

přebíraly do výroků rozhodnutí, aniž vyvstávaly pochybnosti o jejich obsahové vykonatelnosti. V této souvislosti lze připomenout usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. 1 Cmo 758/95, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 2, roč. 1998, pod poř. č. 14, podle něhož příslušenství pohledávky (úroky z prodlení) uplatněné pro dobu „do zaplacení“ dluhu nemusí být v žalobě přesně vyčísleno (kapitalizováno); postačí, je-li uveden druh příslušenství, způsob, jímž lze určit jeho výši (sazba), a den, od kterého má být toto příslušenství soudem přiznáno.

Novela nařízení vlády přinesla zásadní změnu, jež spočívá v tom, že pro výpočet úroků z prodlení je určující repo sazba, kterou stanoví Česká národní banka, přičemž výše úroků po dobu prodlení dlužníka je proměnlivá; je totiž závislá na výši repo sazby platné pro první den příslušného kalendářního pololetí a odpovídá ročně výši této sazby zvýšené o sedm procentních bodů (§ 1). Podle čl. II (přechodné ustanovení), který vylučuje aplikaci ustanovení § 3 nařízení vlády v právních vztazích, na něž dopadá novela, se nová úprava uplatní jen tehdy, nastalo-li prodlení s plněním peněžitého dluhu ode dne nabytí účinnosti novely (tj. od 28. 4. 2005).

Soudy prvních stupňů a odvolací soudy nepostupují jednotně, pokud posuzují úplnost a určitost podání (žalob) v částech týkajících se příslušenství pohledávky, tj. úroků z prodlení podle ustanovení § 1 nařízení vlády. Panuje obava, aby vymezení práv a jim odpovídajících povinností obsažené v žalobním petitu bylo provedeno přesně a jednoznačně, aby soud žalobní návrh svým rozhodnutím zcela vyčerpal a aby jej nepřekročil.

Ve věcech vedených u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě pod sp. zn. 8 C 139/2005 a 8 C 173/2005 nepovažoval soud za určitou žalobu, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 20.787,49 Kč s úroky z prodlení „ve výši dle nařízení vlády č. 163/2005 Sb. od 1. 5. 2005 do zaplacení,“ resp. žalobu, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 8.330,- Kč s 9,5 % úroky z prodlení od 18. 5. 2005 do 30. 6. 2005, s 8,75 % úroky z prodlení od 1. 7. 2005 do 31. 12. 2005 a od 1. 1. 2006 „ve výši stanovené v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, jako výše repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o sedm procentních bodů do zaplacení.“ V odůvodnění usnesení, jimiž žalobce vyzval k odstranění vad podání, soud uvedl, že není zřejmá konkrétní výše příslušenství od 1. 5. 2005, resp. od 1. 1. 2006, že obecný odkaz na právní úpravu stran výše úroků z prodlení do budoucna je neurčitý a že „je nemyšlitelné,“ aby výše úroků z prodlení byla zjišťována teprve ve vykonávacím řízení.

Ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň - jih pod sp. zn. 11 Ro 937/2005, se žalobce domáhal zaplacení částky 9.136,- Kč s 9,5 % úroky z prodlení od 17. 4. 2005 do 30. 6. 2005 a s 8,75 % úroky z prodlení od 1. 7. 2005 do zaplacení. Soud vydal 25. 11. 2005 platební rozkaz, jímž žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci jím požadovanou jistinu pohledávky s 9,5 % úroky z prodlení od 17. 4. 2005 do 30. 6. 2005, s 8,75 % úroky z prodlení od 1. 7. 2005 do 31. 12. 2005 a dále „ve výši repo sazby stanovené ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o 7 procentních bodů do zaplacení.“ Obdobně postupoval tentýž soud ve věci vedené pod sp. zn. 11 Ro 807/2005, Okresní soud v Pardubicích ve věci vedené pod sp. zn. 33 Ro 3146/2005, Okresní soud v Opavě ve věci vedené pod sp. zn. 24 Ro 2103/2005.

Na základě žaloby, jíž žalobce požadoval zaplacení částky 13.447,- Kč s úroky z prodlení ve výši 8,75 % od 5. 7. 2005 do zaplacení, vydal ve věci vedené pod sp. zn. 19 Ro 1635/2005 Okresní soud v Jindřichově Hradci 15. 11. 2005 platební rozkaz, kterým

žalovanému uložil povinnost zaplatit jistinu pohledávky s úrokem z prodlení ve výši 8,75 % od 5. 7. 2005 „do zaplacení, nejdéle však do 31. 12. 2005 a dále v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů.“ Obdobně postupovaly Okresní soud v Pelhřimově ve věci vedené pod sp. zn. 1 C 144/2005, Okresní soud v Písku ve věci vedené pod sp. zn. 18 Ro 541/2005 a Okresní soud v Jindřichově Hradci ve věci vedené pod sp. zn. 19 Ro 1471/2005.

Ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 22 Ro 90/2005 vyhověl soud návrhu a vydal dne 8. 11. 2005 platební rozkaz, jímž žalovanému uložil povinnost zaplatit jistinu pohledávky s úroky z prodlení „podle nařízení vlády č. 163/2005 Sb. ... od 24. 10. 2005 do zaplacení.“ Stejně postupoval Okresní soud ve Strakonících ve věci vedené pod sp. zn. 19 Ro 437/2005.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. 17 Co 374/2005, změnil (zčásti) zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 2.850,- Kč s úroky z prodlení od 19. 9. 2005 do 31. 12. 2005 ve výši 8,75 % ročně a od 1. 1. 2006 „ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o sedm procentních bodů a vždy takto stanovené znovu k prvému dni dalšího pololetí.“ Požadoval-li žalobce úrok vyšší, byl nárok zamítnut, resp. v tomto rozsahu zamítavé rozhodnutí potvrzeno.

Ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň - jih pod sp. zn. 16 Ro 463/2005, byl vydán dne 10. 11. 2005 podle návrhu, jímž se žalobce domáhal zaplacení částky 63.883,- Kč s úroky z prodlení ve výši 8,75 % od 1. 7. 2005 do zaplacení, platební rozkaz, kterým soud žalovanému uložil zaplatit jistinu pohledávky s úroky z prodlení od 1. 7. 2005 do zaplacení s tím, že výše úroku od 1. 7. 2005 do 31. 12. 2005 činí 8,75 % a od 1. 1. 2006 do zaplacení je v každém kalendářním pololetí, v němž prodlení dlužníka trvá, výše úroku určena výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro příslušné kalendářní pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů, „maximálně však činí 8,75 %.“

Okresní soud v Třebíči v rozsudku ze dne 11. 7. 2005, sp. zn. 7 C 343/2002, vyslovil názor, že nařízení vlády neumožňuje přiznat úroky z prodlení do budoucna, tj. do zaplacení jistiny pohledávky, nýbrž toliko do posledního dne toho kalendářního pololetí, v němž soud o nároku rozhoduje; sazba úroků je totiž stanovena pohyblivě pro každé kalendářní pololetí, v němž prodlení trvá.

Okresní soud v Přerově ve věci vedené pod sp. zn. 13 C 202/2005 rozsudkem ze dne 16. 11. 2005 rozhodl podle žaloby, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 73.200,- Kč s úroky z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o sedm procentních bodů a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to od 28. 5. 2005 do zaplacení, tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit jistinu pohledávky s úroky z prodlení ve výši 9,5 % od 28. 5. 2005 do 30. 6. 2005 a dále od 1. 7. 2005 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o sedm procentních bodů platné vždy pro první den každého kalendářního pololetí.

Ve věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku - Místku pod sp. zn. 17 C 231/2005 pokládal soud žalobu o zaplacení částky 868,- Kč „včetně zákonného úroku z prodlení ode dne 21. 6. 2005 do zaplacení“ za určitou a rozhodl tak, že žalovaný je povinen zaplatit jistinu pohledávky „s úrokem z prodlení ve výši 8,75 % roční sazby od 21. 6. 2005 do zaplacení, vše

do 3 dnů od právní moci rozsudku;“ dále rozhodl tak, že „Pro případ, že k zaplacení částky 868,- Kč nedojde do 31. 12. 2005, je povinen v období od 1. 1. 2006 platit žalovaný úroky z prodlení z žalované částky ve výši odvislé od repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den každého kalendářního pololetí, zvýšené o 7 % bodů, a to až do zaplacení.“

Ve věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 67 Ro 1499/2005 vydal soud 2. 12. 2005 podle návrhu, kterým se žalobce domáhal zaplacení částky 602,90 Kč s úroky z prodlení ve výši 9,5 % od 5. 5. 2005 do 30. 6. 2005 a dále ve výši dle aktuální výše repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů, do zaplacení, platební rozkaz, jímž žalovaného zavázal k platbě jistiny pohledávky s úroky z prodlení ve výši 9,5 % ročně od 5. 5. 2005 do zaplacení, „*příčemž v každém dalším kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, odpovídá výše úroku z prodlení ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.*“ Obdobně postupoval tentýž soud ve věci vedené pod sp. zn. 68 Ro 1679/2005.

Rozsudkem ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 61 C 317/2005, Okresní soud v Ostravě podle žaloby, již se žalobce domáhal zaplacení částky 273.696,- Kč s úroky z prodlení ve výši 9,5 % ročně od 30. 6. 2005 do zaplacení, rozhodl tak, že uložil žalovanému zaplatit jistinu pohledávky s úroky z prodlení ve výši 9,5 % ročně za den 30. 6. 2005 a ve výši 8,75 % ročně za dobu od 1. 7. 2005 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; co do úroků z prodlení ve výši 0,75 % ročně za dobu od 1. 7. 2005 do zaplacení nárok zamítl.

Ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 25 Co 462/2005, odvolací soud – po upřesnění žalobního petitu v odvolacím jednání – změnil v odvoláním napadeném rozsahu (tj. v části výroku, již soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení úroků z prodlení z jistiny pohledávky ve výši kladného rozdílu mezi 8,75 % a výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o sedm procentních bodů, od 1. 1. 2006 do zaplacení) rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 22. 8. 2005, sp. zn. 20 C 174/2005, tak, že žalobě vyhověl a přiznal žalobci příslušenství pohledávky od 1. 1. 2006 do zaplacení „*ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb.*“

Žalobní návrh (petit), tedy vyjádření toho, čeho se navrhovatel (žalobce) domáhá, je nezbytnou součástí návrhu na zahájení řízení (žaloby, viz § 79 odst. 1, věta druhá, o. s. ř.). Požadavek na jeho úplnost, určitost a srozumitelnost je dán proto, že vymezení práv a jim odpovídajících povinností musí být formulováno tak přesně a jednoznačně, aby po jeho převzetí do výroku soudního rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí (exekuce). Soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány, žalobní návrh musí svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej překročit (s výjimkami uvedenými v § 153 odst. 2 o. s. ř.).

Uplatňuje-li žalobce peněžité plnění s příslušenstvím, vztahují se zásady shora zmíněné nejen na jistinu pohledávky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 23. 6. 1970, sp. zn. 3 Cz 2/70, uveřejněný v Bulletinu Nejvyššího soudu ČSR č. 2, roč. 1970, pod poř. č. 21), ale i na úroky z prodlení.

Výrazem dispoziční zásady civilního procesu je, že žalobce může požadovat úroky z prodlení od kteréhokoli pozdějšího dne následujícího po dni, kdy se dlužník dostal do prodlení s plněním peněžitého dluhu (což platí i o vymezení okamžiku, do kdy příslušenství

uplatňuje /nejzazší časovou hranicí je ovšem zaplacení dluhu/); nic mu nebrání, aby uplatnil nárok jen na část úroků z prodlení, tj. nárok, který svým rozsahem nedosahuje maximálně přípustné sazby stanovené nařízením vlády pro dobu, kdy trvá prodlení dlužníka. V takových případech může soud návrhy účastníků překročit jen, jsou-li splněny předpoklady ustanovení § 153 odst. 2 o. s. ř.

Jestliže žalobce požaduje vedle peněžitého plnění i úroky z prodlení od určitého dne „do zaplacení,“ platí zásada vyjádřená v § 152 odst. 2, větě první, o. s. ř., totiž že má být rozhodnuto o celé projednávané věci. V případě příslušenství pohledávky tomu nebrání okolnost, že konkrétní výše úroků z prodlení je žalobci a soudu známa toliko do posledního dne kalendářního pololetí, v němž bylo rozhodnutí vydáno. Názor, že žalobě lze vyhovět jen v té části úroků z prodlení, jejichž výše je známa v době rozhodování (příp. do konce kalendářního pololetí, v němž bylo rozhodnuto), nelze považovat za správný; jeho uplatnění v praxi by představovalo nárůst soudních sporů (nároky na příslušenství z jistiny vzniklé po rozhodnutí, příp. po uplynutí příslušeného kalendářního pololetí, by věřitel musel učinit samostatným předmětem řízení), nehledě na to, že tento přístup bortí smysl a účel nařízení vlády a jím zavedené pohyblivé sazby úroků z prodlení.

Pro rozhodnutí o úrocích z prodlení jdoucích do budoucna, tj. do zaplacení dluhu, je podstatné, jak je vymezeno období, za které jsou úroky z prodlení nárokovány, a jakým způsobem je určena jejich výše; obojí musí být v žalobním petitu vyjádřeno přesně a jednoznačně, aby předmět příslušenství jistiny pohledávky byl napevno postaven. Pouze tehdy jsou vytvořeny předpoklady pro to, aby soud předmět nároku zcela vyčerpал a aby žalobci nepřisoudil více, než čeho se domáhá.

Není pochyb o tom (a většina soudů se na tom shoduje), že požaduje-li žalobce vedle pohledávky i úroky z prodlení, přičemž jejich výši vyjádří procentní veličinou rovnající se součtu repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, do něhož patří den, od kdy je nárokuje, a sedmi procentních bodů s tím, že za dobu, kdy výši úroků z prodlení objektivně stanovit (prozatím) nelze, nárokuje to, co mu podle nařízení vlády náleží (např. „ ... s úroky z prodlení ve výši 8,75 % od 1. 10. 2005 do 31. 12. 2005 a od 1. 1. 2006 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů “), je žalobní návrh úplný a určitý (k postupu podle § 43 odst. 1 o. s. ř. není důvod). Za takový je třeba mít i žalobní návrh, v němž – objektivně zjistitelná – procentní veličina rovnající se součtu repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, do něhož patří den, od kdy jsou úroky z prodlení nárokovány, a sedmi procentních bodů absentuje zcela a je vyjádřena slovy právního předpisu (např. „ ... s úroky z prodlení od 1. 10. 2005 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů“), nebo přímo odkazem na právní předpis (např. „ ... s úroky z prodlení od 1. 10. 2005 do zaplacení ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb.“).

Výše úroků z prodlení – jak vyplývá z ustanovení § 1, věty první, nařízení vlády – se vypočítává za roční období. V žalobním návrhu a ve výroku rozhodnutí tato okolnost však výslovně uvedena být nemusí (srov. *mutatis mutandis* usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1720/2004, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 6, roč. 2005, pod poř. č. 47).

Podle ustanovení § 261a odst. 1 o. s. ř. lze výkon rozhodnutí nařít jen tehdy, obsahuje-li rozhodnutí označení oprávněné a povinné osoby, vymezení rozsahu a obsahu povinností, k jejichž splnění byl výkon rozhodnutí navržen, a určení lhůty ke splnění povinností. To platí i v exekučním řízení (§ 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/ a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Vykonatelnost exekučního titulu v intencích obsahových náležitostí reflektuje požadavek na určitost, srozumitelnost a přesnost ve vyjádření uložené povinnosti, jež má být vymožená.

Rozhodnutí, jimiž soud na podkladě žalobních návrhů formulovaných shora přiznal spolu s jistinou pohledávky i úroky z prodlení, jsou v soudním výkonu rozhodnutí a v exekuci z obsahového hlediska, tj. co do vymezení rozsahu a obsahu povinnosti uhradit příslušenství pohledávky, způsobilými exekučními tituly.

Při provádění výkonu rozhodnutí (exekuce) ukládajícího zaplacení peněžité částky je výše repo sazby platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka (povinného), veličinou zjistitelnou z Věstníku ČNB, v němž je zveřejňováno úřední sdělení České národní banky o stanovení limitní sazby pro 2T REPO operace ČNB. První den, od něhož se nárok na příslušenství odvíjí, vyplývá z podkladového rozhodnutí, okamžik zaplacení (vymožení) dluhu je objektivně dán a sedm procentních bodů představuje součtovou konstantu (jde o vyjádření postupu, kdy k výši repo sazby se připočte číslo 7, nikoliv 7 %, což by znamenalo připočtení čísla rovnajícího se 7 % této sazby); vyčíslení úroků z prodlení za celé relevantní období pak vyžaduje toliko základní matematické schopnosti.

Lze tedy přisvědčit Krajskému soudu v Praze, který ve věci sp. zn. 25 Co 462/2005 vyjádřil názor, že zákonná konstrukce úroků z prodlení, jejichž výše se mění v závislosti na výši repo sazby, neznamena nemožnost přiznat nárok na příslušenství pohledávky do zaplacení dluhu, a to (i) prostřednictvím pouhého odkazu na nařízení vlády.

Občanskoprávní kolegium a obchodní kolegium Nejvyššího soudu České republiky s cílem sjednotit soudní praxi v otázce výkladu ustanovení § 1 nařízení vlády se proto usnesla na tom, že formulace nároku na úroky z prodlení pomocí základních ukazatelů (den následující pod dni, kdy se dlužník ocitl v prodlení, popř. jiný den po něm následující, doba, do kdy se příslušenství požaduje, a odkaz na právní předpis upravující výši úroků z prodlení) nečiní z žaloby vadné podání (§ 43 odst. 1 o. s. ř.) a rozhodnutí na jeho základě vydané je vykonatelné.